

af Amtsrepartitionsfondens Fornødenheder, der udskrives paa Amtsraadskrede, at Hartkornet heller ikke derved kan overbebyrdes i Fremtiden. Mindretallets Forslag til forandret Affattelse af § 18, og til ny §§ 19 og 20 sigte til at fyldestgøre disse Øjemed.

B. Dinesen bemærker:

Efter min Mening vilde det være heldigt, om der kunde udkomme en udtømmende Lov om den kommunale Bæftatning, som forudfat i Lov af 6te Juli 1867 § 18, og i en faadan Lov vilde da Bæftatning af Sælfkaber, ligesom mellemkommunal Bæftatning naturlig kunne optages; men da der for Tiden næppe er Udfigt til at faa en faadan Lov gennemført inden for en rimelig Tid, og da den nuværende Tilftand med Nødvendighed kræver Forandring, tror ogsaa jeg, at man foreløbig maa indskrænke fig til Ændringer i det beftaaende, og at disse Ændringer bør være faa faa, faa klare og faa letfattelige fom muligt: man maa nøjes med at afhjælpe de største og mest paatrængende Mangler.

Det af Regeringen forelagte Lovforflag er indviklet; hvis det blev til Lov, vilde der kræves et Apparat, som ikke stod i Forhold til Nytten, og Loven vilde ikke være let at forftaa og anvende for Størsteparten af Sogneraadsmædlemmerne, hvorfor disse vilde have juridift Hjælp nødvendig, hvilket vilde medføre betydelige Udgifter for Kommunerne og vække Misfornejelse med Loven.

Mit Forslag er derimod kort, simpelt, let forftaaeligt og vil indtil videre være fuldt tilstrækkeligt; det vil ophæve den beftaaende, imod Landbruget uretfærdige Bæftatning og vil til Dels overflødiggøre den indviklede mellemkommunale Bæftatning.

Medens jeg anfer det for hensigtsmæssigt fom hidtil at fordele den kommunale Bæftatning paa fast Ejendom og efter Evne (Formue og Lejlighed), mener jeg, at det er i højeste Grad ubilligt, fom hidtil, at lade

den Del af den kommunale Bæftatning, som lægges paa fast Ejendom, udelukkede (med Undtagelse af Snekastningsforpligtelsen) falde paa faadan fast Ejendom, som vedrører Landbruget, hvorimod en retfærdig Ordning og en deraf flydende Vættelse for Landbruget vil kunne opnaas, naar i Landkommunerne al fast Ejendom indbrages under den kommunale Bæftatning, ligesom Tilfældet er med Hensyn til Bæftatning til Staten, jfr. Forordningen af 1ste Oktober 1802 „hvoreb paabydes en aarlig Afgift af Besiddelse, Nytte og Brug af faste Ejendomme“, og som omfatter faa vel Afgift af Landbruget med Hartkornsskat, fom af anden Bedrift med Bygningsafgift.

Rundt om i Landet ere Kommunerne Budgetter stegne og stige fremdeles, paa Grund af hurtig Tilvækst af Befolkningen uden for Landbrugernes Klasse, f. Eks. ved Dpretelse af Fabrikker, ved Anlæg af Sørbanestation, ved Bebyggelse til Villabeboere o. f. v. Der er Landkommuner med aarligt Dverflag paa over 100,000 Kr., i hvilke der kun findes nogle faa Hundrede Tdr. Hartkorn, men anden fast Ejendom til mange Millioners Værdi. Der er Landkommuner, i hvilke en enkelt Fabrik har større aarligt Dverfsud end det samlede Hartkorn. Endstønt Hartkornet maa bære hele Kommuneskatten paa fast Ejendom, staa i faadanne Kommuner Hartkornsejerne Fare for aldeles at blive udelukkede af Sogneraadet, fom (med Amtsraadets Samthkke) fastsætter, hvilken Del af den samlede Stat der skal falde paa Hartkornet.

Det vilde være rimeligt og billigt, faa vel hvad Sognekommunen fom hvad Amtskommunen angaar, at lægge den Del af de kommunale Byrder, som lignes paa fast Ejendom, ikke fom nu blot paa Hartkorn, men paa Hartkorn og paa bygningsafgiftspligtige Bygninger i Forening. Ligesom Hartkornet er en Værdiansættelse for Landbrugets faste Ejendom, faaledes er Assurance-summen en Værdiansættelse for bygningsafgiftspligtige Bygninger. I Snekastnings-